

Голий ланч

КУПИТИ

Роман, що знищує межі між реальністю, галюцинацією й літературною формою Серія художньої літератури «КУЛЬТРЕAD»

Білл Лі, колишній коп і наркоман, тікає від закону, від себе, від реальності - й опиняється в Інтерзоні. Це химерний простір, де наркотики, тілесність і контроль сплітаються в марення без початку й кінця. В Інтерзоні панують параноя, тілесний жах і психосексуальний хаос. Тут розмовляють друкарські машинки, комахи торгують наркотиками, а уряд контролює тебе ізсередини.

Це не роман - це сповідь у ламаних реченнях. Тут ніщо не стабільне, ніщо не святе.

ВІДЧУВАЮ, ЩО СТАЄ ГАРЯЧЕ, відчуваю, як вони рухаються, розставляють своїх сраних донощиків, мугикаючи над моєю ложечкою та піпеткою, які я скинув на станції «Вашингтон-сквер», перестрибую через турнікет — і вниз — двома поверхами залізних сходів, встигаю на по-тяг, що прямує до Верхнього Мангеттена гілкою «А»... Молодий, стрижений під машинку фрукт з Ліги Плюща ' схожий на рекламника, притримує для мене двері. Вочевидь я здаюся йому цікавим типом. Він із тих, знаєте, що постійно розводять теревені з барменами й таксистами, обговорюючи праві хуки та «Доджерз» і які звертаються на ім'я до касира у «Недікс». Справжній вилупок. І саме в цю мить наркослідчий у білому дощовику (лиш уявіть собі, впасти комусь на хвіст у білому дощовику — певно, намагався проканати за подара) дістався платформи. Я вже чую, як він сказав би, тримаючи моє причандалля у лівій руці, правицю ж — на своєму стволі: «Думаю, ти дещо загубив, друже».

Але потяг рушив.

— На все добре, лягавий! — кричу я, відповідаючи хибним уявленням фрукта. Я зазираю йому у вічі, зауважую білі зуби, флоридську засмагу, двохсотдоларовий віскозний костюм, застібнутий на всі гудзики, сорочку від «Брукс Бразерз» і реквізит у вигляді The News у руці. «Єдине, що я читаю, — це комікси про Малого Ебнер'».

Цивіл прагне в'їхати в тему... Розводиться про «план» — він його час від часу покурює, завжди має трохи із собою, щоб було що запропонувати легким на підйом голлівудским жителям.

— Спасибі, малий, — кажу я. — Бачу, ти — один із наших.

Його обличчя спалахує, наче автомат для гри у пінбол, стає тупим і рожевуватим.

— Він мене злив, — похмуро мовив я. (Примітка: Зливати — на жаргоні англійських злодіїв означає здавати поліції).

Я підступив ближче й узяв його своїми брудними наркоманськими пальцями за віскозний рукав.

— І нам, кривим братам по брудній голці, можу тебе запевнити, він завинив «прощальну дозу». (Примітка: Це ампула отруєної наркоти, що продається залежному з метою його ліквідації. Часто її дають

інформаторам. Зазвичай «прощальною дозою» є стрихнін, адже він на смак і на вигляд схожий на наркоту).

Малий, а ти коли-небудь бачив, як колють «прощальну»? Я зацінив, як її загнали Каліці у Філадельфії. Ми встановили у його кімнаті одностороннє дзеркало з блядюжника, і брали чирік із охочих подивитися. Він навіть голку з руки не вийняв. Вони й не виймають, якщо в дозі достатньо отрути. Так їх і знаходять — зі сповненою згустками крові піпеткою, яка стирчить із посинілої руки. А його погляд, коли він вмазався, — малий, це було кльово...

Ще пригадую, коли я вештався із Лінчувальником — серед наших він у гоп-стопі найкращий. Це було в Чикаго... Ми трусили підарів у Лінкольн-парк. І от однієї ночі Лінчувальник з'являється на роботу в ковбойських чоботях, чорному жилеті з понтовою бляхою і лассо з петлею через плече.

А я йому: «Що з тобою? Ти вже вгашений?».

А він ледь глянув на мене й каже: «Бери щось у руку, незнайомцю», — і дістає старий іржавий шестизарядник, я зриваюся парком, а кулі свищують довкола. І доки його не замели фараони, він ще встиг трьох підарів повісити. Хочу сказати, Лінчувальник своє поганяло не за так отримав...

Коли-небудь помічав, скільки висловів переходить від гомиків до вурок? От, наприклад, слово «піднятися» — коли даєш комусь зрозуміти, що ти вже йому рівня.

— Вставте їй!

— Вставте Опіоманчику, який парить лохам палево!

— Лахудра надто швидко його клеїть.

Чоботар (він отримав таке поганяло, бо трусив фетишистів у крамницях взуття) каже: «Впарте лоху хоч би й змазку, і він повернеться за нею ще». А в Чоботаря аж подих перехоплює, щойно він забачить лоха. Його обличчя набрякає, а губи багряніють, наче в ескімоса у спеку. І тоді він повільно-повільно наближається до жертви, обмацуючи її пальцями гнилої ектоплазми.

З вигляду Селюк нагадує невинного хлопчика, це просвічує крізь нього, мов синій неон. Він просто тобі зійшов з обкладинки Saturday Evening Post разом із купою таких само бовдурів і законсервував себе у наркоті. Його

лохи ніколи не бунтують, а Катали взагалі йому голки носять. Але якось один з його клієнтів, такий собі Блакитний Пастушок, починає від нього тікати, і те, що з того вийшло, змусило би зблювати працівника швидкої. Селюк доходить до краю, бігаючи порожніми кафе самообслуговування та станціями підземки, верещить: «Повернися, малий!! Повернись!!» — і слідом за своїм хлопчиком шугає простісінько собі в Іст-Ривер, на саме дно, крізь гандони та шкірки апельсинів, мозаїку газет, які дрейфують поверхнею річки, вниз, у тихий чорний мул із гангстерами в бетоні та їхніми пістолетами, розплющеними, щоб уникнути зондування пальцями хтивих експертів з балістики.

І фрукт починає думати: «Оце так тип!! Чекайте-но я розповім про нього хлопцям із "Кларкз"». Він — колекціонер персонажів, Чайку Джо Гулда слухав би, завмерши на місці. Тож я видаю йому таке за червінець і домовляюся згодом перетнутися, щоб продати цьому фруктові «плану», як він його називає, думаючи собі: «А зажену-но я шмаркачу котячої м'яти». (Примітка: Котяча м'ята, коли горить, пахне, як марихуана. Часто впарюється необережним або недосвідченим).

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ